

[Alfred Jensen.]

aftalen med Sovjetunionen udfyldt. Det er vi såre vel bekendt med, fordi vi af og til får en lille redegørelse her fra folketingets talerstol derom og også kan læse i pressen om disse forhandlinger. Men jeg bemærker og hæfter mig ved, at vi havde store vanskeligheder med tankbådene. Det kom vi ud over. Så vil jeg tro, at det også skulle være muligt at komme igennem her.

Jeg kender jo ikke alt vedrørende de forhandlinger, der foregår, hvorledes man stiller det op fra dansk side; men af og til kommer der klager frem over, hvordan man optræder fra dansk side over for andre østlige lande, der ønsker at handle med os. Der klages over det licenssystem, vi har, som gør det vanskeligt at udfylde de handelsaftaler, der er afsluttet f. eks. med Den Tyske Demokratiske Republik. Der var truffet en aftale om salg af 1 mill. æg til Den Tyske Demokratiske Republik, men da der stilledes som betingelse, at sælgeren for at få licens måtte møde frem med en køber til kemiske produkter, blev der ikke noget af den handel. Sådan klages der også fra andre lande, og man spørger sig selv: når vi har overskud af landbrugsprodukter — og det er også et problem; vi kan godt hæfte os ved industrien, men det er et stort problem med landbrugsproduktionen — når vi har disse vanskeligheder, hvorfor sørger vi så ikke for at udnytte de afsætningsmuligheder, som findes i den østlige verden, i Sovjetunionen, i de såkaldte folkedemokratiske lande, i Kina og andre steder? Det er jo hele denne del af verden, vi ikke er opmærksom nok på.

Det er ikke alene mig, der fremhæver disse muligheder, det gør også handelsfolk. Forleden havde Aarhus Stiftstidende en større artikel af en grossist, som forklarede, at der var store muligheder for handels-samkvem med østen, og at Danmark kunne udnytte dem, hvis man ville gøre noget mere derfor. Det er det, jeg har talt for. Jeg tror ikke, det går i orden af sig selv, jeg tror, der ligger mange sten på vejen, men dem er man vel interesseret i at få ryddet til side. Jeg peger på, at Finland og Sverige, Island og Frankrig har kunnet nå frem til aftaler. Så må det vist også være møjen værd for os at se at nå frem hertil. Når vi betragter det høje formål, vi stræber

efter at opfylde her, er det vistnok, for at sige det mildt, umagen værd.

Hvad lokomotivbygningen angår, har spørgsmålet været rejst tidligere. Jeg ved fuldt vel, at man ikke bygger lokomotiver i Randers, og hvis jeg har udtalt mig sådan, at man fik den opfattelse, har jeg fortalt mig. Jeg har i øvrigt også tænkt på andet jernbanemateriel. Dette spørgsmål er rejst her ved to lejligheder, og første gang det blev rejst, forklarede ministeren, at nu ville man søge at få fremstillet enkeltdele her til disse lokomotiver. Jeg tror, at hvis man for alvor havde sat ind på at få de lokomotiver, det jernbanemateriel, fremstillet her i Danmark, havde der været muligheder derfor. Men spørgsmålet er jo ikke så meget, hvad der er sket, som hvad vi står over for. Vi skal — det blev oplyst sidste år — have vort jernbanemateriel fornyet, og spørgsmålet er så: skal vi importere det, eller skal vi bruge den arbejdskraft, der findes her, til at fremstille det? Det er med henblik herpå, jeg har nævnt dette spørgsmål.

Hvad materialebevillingerne angår, vil jeg sige, at hvis der virkelig gives los til alle sider, kan man lige så godt ophæve materialebevillingssystemet; så må man da hellere lade det helt ligge. Jeg har ikke noget konkret eksempel, men jeg har fået henvendelse den ene gang efter den anden fra bygningsarbejdere, som siger, at de har konkrete eksempler på, at dette materialebevillingssystem hindrer visse arbejder i at blive udført, og jeg skal i anledning af det svar, jeg fik, undersøge, om der foreligger konkrete tilfælde. Jeg forstår, der er mulighed for at få det rettet; det vil altså sige, at de private, der ønsker at bygge, har mulighed for at få materialebevilling, og det er altid noget, hvis vi kommer så vidt.

Med hensyn til boligbyggeriet ser jeg naturligvis som alle andre med megen interesse på, hvor mange boliger der bliver opført, men i denne forbindelse er det, der interesserer, ikke spørgsmålet om antallet af lejligheder, der er under opførelse, der bliver færdige eller planlægges, men spørgsmålet er: hvor mange kommer der i arbejde af de bygningsarbejdere, der går ledige? Vi skulle gerne nå dertil, at de i det mindste i sommertiden er i arbejde — jeg har i øvrigt den opfattelse, at de burde beskæftiges hele året rundt — men det